

BEMUTATKOZÁS

Egy tengeröbölhöz hasonlíthatok engem. Kapcsolatban vagyok a nagy vizekkel, de hullámaim megtörnek, erejük lefokozódik a köveken... Néha úgy tűnik, hogy az egész látványnak csak egy megszokott part az eredménye, elpusztult kagylók lakóhelyeivel, alávetve az időnek; ha viszont felemeled a tekinteted, láthatod, hogy a végtelennel vagyok összekötve: a mozgásomat szél okozza, a kék messzeség örökkévaló szárnyakon üzen.

Ugyan ki gondolta volna? Jöttem Magyarországra új ambíciókkal, fiatal vágyakkal... az egész világra nyitottan. Akkor még nem tudhattam, hogy itt is maradok. Boldog voltam, mikor megnyertem a külföldi ösztöndíjat, hiszen tehetségemnek köszönhettem. Persze nagy szerepe volt benne neveltetésemnek is. Bár önfegyelemre és szigorú erkölcsre neveltek, ez nem lett volna elég ahhoz, hogy új életet kezdjek. Jamaicában, pünkösdi lelkész fiaként hozzászoktam, hogy teljesítmény centrikus legyek, de a kísértések skáláján szétporladt volna életem, mint annyi más emberé, hiábavaló módon... Anyukám, mint pedagógus és hívő nő nagyon komolyan vett, a fiatalokban zajló feszültségekről viszont oly keveset tudnak a szülők... Nekik maguknak kell kitaposniuk saját ösvényeiket. Tiszteltem őket, de kerestem saját utjaimat. Bár kialakítottam magamban némi istenképet (az iskolában Bibliakört vezettek), inkább a magam erejében próbáltam bízni, mert csalódtam abban a gondviselésben, ami nem adja meg nekem mindjárt azt, amire vágyom.

Úgy gondolta m, hogy hívő emberként jó dolgoktól zárnam el magam, és én élni akartam, élvezni a szabadságot. Ezt megtehettem, de nem az az életérzés követte szándékomat, amit vártam. Kíégett és száraz lettem belül... Azért ügyeskedtem, és cipeltem magam tovább... Aztán a pénz fontosságát is láttam: szerettem volna minél hamarabb minél több pénzhez jutni. Az akkori szocialista Magyarországon, jó dolga volt egy "nyugati „egyetemistának. Szabad volt olyan cikkeket árusítani, ami itt nem volt kapható. Könnyedén jutottam pénzhez, és a kollégium mellett Budapesten, a Rózsadombon is béreltem lakást. Időnként bulikat is szerveztem, és nagyvonalú vendégeskedésekre hívtam a jamaicai egyetemistákat. Magamban hadakoztam az üresség ellen, és egyre inkább kerülni akartam, mégis minduntalan a hit témája foglalkoztatott. Sivár optimizmusom romjain mégiscsak elhatároztam, hogy megpróbálom a Biblia Istenének segítségével élni meg a hétköznapokat: ugyanis a világi örömök nem tettek igazán boldoggá. Amikor ezt eldöntöttem, új, addig ismeretlen érzés kerített hatalmába, nagy nyugalom szállt rám. Olyan volt, mintha egy belső hang alakult volna ki bennem, amivel mindent megbeszélhettem. Valami olyan változás állt be a természetemben, amitől egyre boldogabb lettem. Korábban nem éltem át, hogy ilyen izgalmas lehet a keresztény élet, pedig már találkoztam csodákkal addig is.

Megszűntem öncélú eseménynek látni az idejöveteletem, és kezdtem felismerni, hogy ez nem a véletlenek szövődménye az életemben. Odafordultam a magyar hitélet felé, melynek a nyolcvanas évek új lendületet hoztak éppen. Megismertem keresztényeket (mindenféle felekezetből és azon kívül), olyan kapcsolataim születtek, melyek kitágították látásomat. Magyarul olvastam a Bibliát, hogy elsajátíthassam a nyelvet.

ÉLMÉNYEK

Ha nem lépsz fel a mozgólépcsőre, akkor nem élheted át, hogy az magától visz. Illúzió lehet csupán és nem valóság.

Így voltam én is sokáig a kereszténységgel:oda kellett szánnom magam ahhoz,hogy egy másik világ táruljon a szemem elé...A Biblia szövege élő:mihelyt komolyan vettem,valami átállítódott bennem.

Először az időbeosztásom változott meg: mivel nem vonzottak már a megszokott szórakozások, egyre nyitottabb lettem a bennem megjelenő új valóság felé.

Az értékrendszerem is átalakult, érdekesebb lett a láthatatlan világ a megszokott hétköznapiaknál. Egyre jobban meg akartam ismerni azt, mert a szívben átélhető élmények felülmúlták azokat az örömeket, amit valaha is megtapasztalhattam életem során. Kiderült, hogy közvetlen kapcsolatom lehet a teremtőmmel. Extázisként hatott ez rám, és egyre jobban magával ragadott.

Ez jelentősen meglátszott rajtam, és nem is csináltam titkot belőle: bárkinek elmondtam, hogy találkoztam a Megváltóval, és hitem új dimenziókat nyitott. Hamarosan követték példámat mások is, és befogadták Jézust a szívükbe.

Megváltozott az életcélom, már a karrieremnél is jobban foglalkoztatott az, hogy azt az Istent szolgáljam az életemmel, aki megismertette magát velem, s akit követni egyre izgalmasabb. Mert mint az igazi forrásból nem lehet kimerni a vizet, úgy áradt a bősége rám.

Most már a döntéseimben segítségül hívtam a z ő nevét, és az Ige által mindig kaptam választ a kérdéseimre.

Kitágult a jónak és a rossznak a fogalomköre bennem, s már nem úgy hatott a bűn kategóriája, mint addig. Kezdtem látni a hibáimat, mulasztásaimat, gyengeségeimet.

Megnyilvánultak a Szentlélek ajándékai életemben, köztük a gyógyítás kegyelme is.

Megváltozott a párkapcsolatról kialakított addigi véleményem, és mint nagy elhívásra, úgy készültem az eljövendő házasságra.

Isten a legtitikosabb vágyaimat is ismerte, és megfelelő időben sokkal többet és jobbat adott annál, mint én gondolhattam volna. Megtapasztaltam a gondoskodását számtalan módon.

Különleges helyzetekben különös módon megmentett, és javamra fordultak dolgok, melyek ellenem lettek tervezve...

Sok barátot szereztem, de ezzel egy időben ellenségeim is lettek. Meggyőződtem, hogy olyan valóságba kerültem, melynek megvannak a törvényszerűségei, és tökéletes információkat találhatok róla a Bibliában. Ezt viszont szüntelenül tanulnom kell.

ELSŐ MISSZIÓS UTAM

Ilyen belső átformálódásnak köszönhetően történhetett meg, hogy 1980 nyarán nem a moszkvai olimpiára való meghívást fogadtam el, hanem Romániába mentem, más hívó testvérekkel. Mindent nyitott szívvel fogadtam, mint egy gyermek.

Persze nem tudtam még, hogy mi vár rám. Amint leszálltunk a vonatról Aradon, újszerű eszmélés kerített hatalmába: valami fekete zuhatag emelkedett fel a pályaudvarról, legyek sokasága... Azonnal megéreztem az atmoszférában valami nyomasztó félelmet. Még az elején voltunk, és már azon gondolkodtam, hogyan fogok itt több napot kibírni?

Amikor New Yorkból Budapestre érkeztem, akkor is átéltem egyfajta „kulturális sokkot”, de ez máris nagyobb kihívásként hatott rám. A türelmem még inkább megpróbáltatott, amikor hús nélküli, száraz ételeket ettünk, és elegendő lett a rózsaszínű leveléből főzött teából. Mindezt csodálatos önfegyelmel viselték az ott lakó testvérek, inkább lemondtak a hús és sajt adagjukról, csak hogy mi finomabb falatokhoz juthassunk. Az igazi megpróbáltatás számomra az éjszaka lett, mert fulladtam a libatollal töltött párnáktól és paplanoktól. Általános undor és megvetés kerített hatalmába, lenéztem az embereket, akik ilyen körülmények között élnek...

Mondanom sem kell, ettől én szenvedtem leginkább, hiszen ezeket a gondolatokat és érzéseket magamba fojtva, enyhe mosollyal nyugtáztam a körülöttem lévő igyekezetét. Magammal viszont egyre jobban csatáztam, és egyfajta önvádolásba gabalyodtam. Mindenki értem imádkozott, és éjszaka jól betakargattak. Szüneteim pedig csak fokozódtak: már csak felülve tudtam pihenni.

Partra vetett halként, idegen közegben, nem hallatszott a kiáltásom, küszködtem. Orvost nem hívhattak hozzám, mert illegális volt abban az időben külföldinek magánházaiban tartózkodni. Szállodában volt csupán engedélyezett. Az első missziós összejövetelre két lány karján közeledtem, mert jártányi erőm nem volt. Ekkora már a groteszkbe hajlott a létérzésem: valaki úgymond, glóriát látott a fejem körül... Én meg csak szabadulni szerettem volna az egész helyzetből.

Az ötödik éjszaka súlyos állapotba kerültem, és fizettek egy orvosnak, hogy megvizsgáljon. Mindkét tüdőm begyulladt a libatoll allergiától, és sürgősen küldött vissza Magyarországra. Itthon hat hónapi kezelésbe került, míg újra normálisan lélegezhettem. Ez alatt nagyon sok mindenre rábukkantam magamban, amit ki kellett vetnem a szívemből. Ekkor tanultam meg azt is, hogy hálás tudjak lenni, a jó körülményekért. Egyébként olyan barátságokat köthettem akkor Romániában, melyek később nagy ajándékot jelentettek.

HÁZASSÁG

Addig a gyönyörű péntek délutánig 1982-ben, amikor megkérhettem Kokeb kezét, már átmentem egy-két sorsdöntő változáson. Nem volt ugyanis nekem nehéz hölgyekkel kapcsolatba kerülni, de mióta elhatároztam, hogy egy felsőbb akaratot helyezek előnybe a döntéseimben, sokkal nehezebb lett megvárni az „igazit”.

Korábban úgy gondoltam, hogy számomra nem annyira a bőrszín a fontos, mint a kulturális azonosság. Előbb Viviennek tettem házassági ajánlatot, akinek már gyermekkorunktól sokat fésülgettem gyönyörű szőke haját, de elkéstem vele. Ugyanis olyan sokat várt erre a reakciónra, hogy mást választott helyettem. Nagyon mély szomorúság szállt rám emiatt, és egyszer elmeséltem abban a közösségben, ahol a Kokeb is jelen volt. Attól kezdve a szívembe zárt, de én nem tudtam róla. Mindig vonzottak az etióp szépségek, de neki még udvarolni sem mertem, mert túl szigorúnak tartottam hozzá. (Először egy egyetemistáknak tartott Biblia körön találkoztunk, melyre egy katolikus pap kért meg engem, hogy vezessem.) Ezen a nevezetes péntek délutánon vált egyértelművé számunkra, hogy az a titokzatos óramű elindult mindkettőnkben. Nagyon szép ünneplő ruhában fogadott, mivel aznap vizsgázott utoljára. A haja, mint egy költemény, derékig érő, dúsan díszítette fejét. Virágok voltak benne, s a feltűnően kedves mosoly az arcán örök mintát nyomott bennem. Elmentünk egy étterembe jégkrémet enni, de akkorra úgy egybeforrta a szellemünk, hogy csak meséltünk egymásnak végeérhetetlenül... Találkoztunk.

Három hét múlva ünnepeltük meg az eljegyzésünket. Azon a nyáron európai körutat szerveztem, hogy mindenkit személyesen hívhassak meg az esküvőnkre, amit rá egy évre terveztünk. Én ekkor voltam utolsó éves a Műszaki Egyetem villamosmérnöki karán, Kokeb pedig elsőéves építészmérnök. Csodálatos korszak volt ez, mintha Isten ajándékozott volna meg egymással. Közös céljaink voltak, egymást kiegészítő szellemi látásunk.

Az egyetemünk éttermében szerveztük az esküvőt, ahol több mint ezer vendég volt jelen. Én csak barackot és szódavizet rendeltem, az összes többi ennivalót a testvérek hozták a különböző gyülekezetekből. Gazdagon pompázó asztalok fogadtak, vadonatúj evőeszközökkel. A terem fel volt díszítve, rendezők irányították az embereket. Sok torta és rengeteg nászajándék ékesítette az alkalmat. Az éneklő csoport a Szabadkeresztény és a Sion gyülekezetekből jött. A nyolcvan éves nagymamám azért repült ide Jamaicából, hogy ő zongorázhasson. Szerencsémre, mert a nagy rohanásban elfelejtettem visszamenni a Skálába az öltönytárolóért, amit igazításra adtam be. Az esküvő előtt két órával jutott eszembe. A nagymama a szakadt, barna nadrágomat összevarrta, kimosta, kivasalta a szomszéd szénvasalójával, mert éppen áramszünet volt. Az izgalmat csak fokozta, hogy a mosdókagyló leszakadt, miközben gyorsan meg akartam mosakodni. A koszorúslányok ruhája gombostűvel lett összetűzve, mert nem maradt másra idő, és mi több a mennyasszony Etiópiából rendelt ruháját bent tartották a postán hat héten keresztül, így csak az esküvő után kaptuk meg. Három igehirdetés hangzott el; Mézes László (szabad keresztény pásztor) adott össze bennünket, és Szabó Dániel (református lelkész) áldásával kezdtük közös életünket. Minden csodálatos rendben zajlott, miközben arra gondoltam, hogy a vagyon a szülőktől jön, de a jó feleség Isten ajándéka. Kafui szinkrontolmácsolt angolul, mert nagyon sok volt a külföldi vendég. Húsz év múlva találkoztam valakivel, aki elmesélte, hogy olyan felemelő volt neki az esküvőnk, hogy ő akkor tért meg Jézushoz.

HARCBAN

Nagyon sokfelé megfordultam Magyarországon, én lettem a Continental Singers magyarországi turnéjának szervezője, ami egyúttal más külföldi keresztényekkel is kapcsolatba hozott.

A keresztény világon belül is tetten érhető a másképpen gondolkodás, a különböző nézetek ütközése. Ez különösen veszélyes volt abban a közegben, ami nem védte, sőt ellenőrizte, hibát és kivetnivalót keresett abban, ha emberek gyűltek össze. Ilyenkor a megosztottság pontos kiszolgálója ennek az akaratnak. Semmi sem könnyebb, mint az egyetértést megbontani az emberek között, különösen, ha a megélhetésük kerül kockára. De valójában ilyenkor vizsgázik az emberi jellem, mert felszínre kerül az ember valóságos énje. Az egyház megtisztul ezzel, mert lelepleződnék az önző érdekek, de sokan megszenvednek ezért.

1985-ben Roberts Liardonnak szerveztem egy szolgálati utat, aki egy tinédzser próféta volt. Én akkor érkeztem be a debreceni gyülekezetbe, amikor éppen hibákat leplezett le, és olyan természetfölötti atmoszféra alakult ki, amit a helyi pásztor úgy ítélte, hogy a jelenlévő titkos ügynökök miatt nem tűrhet el, és leállította az összejövetelt. Nagyon alkalmas bűnbak lettem én, és meg is fenyegettek, hogy kitiltanak az országból. Ettől kezdve számoltam azzal a lehetőséggel, hogy nem sokáig élhetek Magyarországon, és ennek tudatában alakítottam kapcsolataimat, szolgálatomat.

Váratlanul meghalt a feleségem húszéves öccse, ami nagy lelki szenvedésbe taszította őt. Ezért kiküldtem Bécsbe az etióp barátnőjéhez, két gyerekünkkel, hogy vigasztalódjon. Három nap múlva vízumot kértem, és értük mentem. Amikor visszafelé a határhoz értünk, közölték velünk, hogy nem jöhetünk vissza az országba. Semmit sem tehattünk, mert központi utasításnak engedelmesskedtek.

Ott álltunk este hat óra körül a buszról letiltva, Bécsbe visszamenni nem volt pénzünk, a Trabantunk hiába várt ránk Mosonmogyoróváron.

Kokebbel újra gyermeket vártunk, a kétéves Johnny körülöttünk cirkált, Tommmy egy éves volt. Tehetetlenségünkben Istenhez kiáltottunk. Pár perc múlva Johnny felénk szaladt, kezében papírpénzt lobogtatott. Teljesen kétségbe estem, hogy már ilyen korán elkezdett lopni, és azon voltam, hogy megszidjam, és visszaküldjem oda, ahonnan elvette. Akkor egy ismeretlen német házaspár integetett felénk, és angolul mondták, hogy Johnny a szépségéért kapta a húszmárkást. A határőr közbenjárásával, busszal visszamentünk Bécsbe, ahol megaludhattunk egy ismerősünknel. Másnap, a menekülttábornál érdeklődtünk helyzetünk felől, de mivel nem a saját országunkból rúgtak ki bennünket, menekült státuszt sem kaphattunk. Úgy nézett ki minden ajtó bezáródik előttünk, és nem tudtuk mi lesz velünk. Átmenetileg lehattunk a Thonhauserék házában, akik a keresztény üzletemberek szövetségét vezették. A házigazdánkat is nagyon nyomasztotta a helyzetünk, így még a munkahelyén is beszélt rólunk. Egy építész, aki meghallotta kiszolgáltatottságunkat, felajánlotta, hogy lakhatunk ingyen az ő lakásában, melyből több volt neki Bécsben. Így indulhatott el ausztriai életünk. A magyar kultúra után megismertük a németet, és hosszú éveig ott éltünk, miközben megkaptuk az állampolgárságot is.

Nagyon érdekes, kettős helyzetet teremtett ez az állapot. A szívem és gondolataim sokáig Magyarországon voltak, szerettem volna folytatni az elkezdett munkát, de meg kellett tanulnunk az új helyzettel megküzdeni. Elsődleges egy keresztény férj számára, hogy családját megfelelő módon ellássa, gondozza. Ezért mindent megtettem, miközben gyülekezeteket plántáltam, hogy az életkörülményeinkért felelősséget vállaljak. Mivel nem tudtam Ausztriában a diplomámat érvényesíttetni, taxizást vállaltam, hogy elegendő pénzhez juthassunk. Ennek kettős haszna volt, mert nagyon sok embert megismertem, akiknek közben beszélhettem a bennem lévő hitről. Ugyanis nem volt könnyű az idegen kultúránkat elfogadtatni Ausztriában. Nagyon nehéz lehet személyes kapcsolatokat kialakítani, ami a keresztény közösségi élet alapja.

Egy kis áttekintéssel, így állt össze a családom:1984 májusában született meg az első gyerekünk, Johnny, Budapesten. Negyedik gyerekünk DJ, mindössze négy év múlva:1988 áprilisában, Bécsben. Közben országot váltottunk, és többször lakóhelyet is. Kokeb szülei nemcsak a gyermekáldást jelentették számunkra, hanem különleges módon, akkor alakultak ki olyan értékes barátságok, melyek meghatározóak lettek további életünkre. Két év után Bécsből Korneuburgba költöztünk. Először nem volt könnyű elfogadtatni magunkat a háztömb lakóival, mert csak mi nem voltunk osztrákok... ráadásul eléggé „lebarnult” állapotban.

Bármi történt a háztömbben, először hozzánk jött a házvezetőnő érdeklődni. Már az első este azzal kopogott be hozzánk, hogy talált egy kis szőnyeg cetlit a liftben, és tőlünk származik-e? Sokáig nem tudtam felengedni az osztrákok felé. Erőt kellett vennem magamon. Támadt egy ötletem: Kokeb nagyon jó répatortát tudott sütni. Megkértem, hogy készítse egyet és bekopogtam vele egyik szomszédhoz, aki tanárnő volt. Nagyon meglepődött, de a karácsonykor ő is megajándékozott egy tortával. Azután megkértük, hogy távollétünkben locsolja meg a virágainkat. Mivel ez egy bizalmi kérés volt, nem utasította vissza és átjött érdeklődni a részletekről. Nos, öt órára nyúlt akkor a beszélgetésünk, aminek következtében más emberként távozott tőlünk. Utána többen is hívőkké váltak a házban, akik csatlakoztak a gyülekezetünkhöz. Természetesen ellenségeket is szereztünk,de lényegében győzelmet éltünk át . A lakásunk szolgálati területként működött. Nagyon sokan jöttek hozzánk, sokaknak átmenetileg lakhatást biztosítottunk. Többen csatlakoztak körünkhöz a zeneakadémiát végzők közül. Ez jellemzővé vált mind a svájci gyülekezetben, mind magyar földön. Felismertem azt, hogy a klasszikus zenészek annyira összetartanak, hogy ha van egy hangadó közöttük, szinte az egész társaságot befolyásolhatja. Átéltéseink alapján 1990-92-es évekig számoljuk gyülekezeteink fénykorát. A zenekarunk megtanult profi szinten vagy negyven éneket, amit felvettünk kazettára és szétszítottunk mindenfelé. Szolgálatunk kiterjedt közvetlenül három országra, és nemzetközi kapcsolataink is jelentősek voltak.

Ezt az időszakot leginkább egyik énekünk szavai jellemzik:”Mert az Úr félelme betölti az egész földet, mint a vizek beborítják a tengereket.”

VISSZATÉRÉS MAGYAR FÖLDRE

Amikor kényszerűen elhagytam az országot 1986-ban, akkor itt egy virágzó, bár tapasztalatok nélküli gyülekezetet hagytam. Ugyan neveztem ki vezetőt erre az időre, mégis ezek az évek olyan szakadékot hoztak létre úgy a kapcsolattartásban, mint a szellemi látásban, amit igazán már nem lehetett pótolni. Dacára annak, hogy 1989-től már rendszeresen visszajárhattam és tovább építhettem a kapcsolatot az emberekkel, ezek az évek mindenkiben más reakciókat váltottak ki.

A rendszerváltás szabadságot, de ugyanakkor új szellemi aspektust szabadított fel, amire az emberek nem voltak felkészülve. Sokan nem tudták a hitüket már a megszokott keretben megélni, ami majd nálunk egy nagy bomlást, szakadást hozott létre 1992-ben. Az új viszonyok között mindenki kereste megfelelő helyét, némelyek a nagy szabadságban, a tekintélyről szabott képet is megváltoztatták. Bár komoly lelki válságot jelentett számomra ez, azért a tenni akarás jellemzett most is. A szocializmus nyűgétől szabadult nemzetnek új típusú iskolákra lett volna szüksége. Az egész tanterv megváltoztatásának kényszere került előtérbe.

Minden szempontból pozitívnak láttuk, hogy bevezessük ide is az Amerikából indult”Holnap iskolája”mintát. Ennek az oktatási rendszernek négy alappillére van:1. Vissza az Istenhez,2. vissza a szülőkhöz,3.vissza az alapokhoz,4.vissza az egyénhez; A materialista kultúra helyett tehát, a bibliai világkép visszaállítását választja ez a program. Ezzel egy időben megváltoztatja a szülők és gyermekeik közötti viszonyt, mert az elidegenedés lelkületével szemben a család fontosságát és melegét diktálja. Az utóbbi idők tanítási módszere az alapok megrögzítését hanyagolta, ezért azok nagyobb hangsúlyozására fektet energiát. Ily módon előtérbe kerül az

egyéniség, akit személyesen akar eljuttatni azokra a lehetőségekre, amik benne rejtve vannak, felismerve képességeit, irányultságát, melyek fejlődésre ösztönözhetik.

Az elején az angol nyelvű oktatást próbáltuk meg, de mivel ez mechanikus elsajátítást épített volna ki a gyermekekben, tervbe vettük az egész program magyar nyelvű kidolgozását tantárgyak szintjére bontva. Ehhez hatalmas összefogásra és kitartó munkára volt szükség. Sokan évekig, fizetés nélkül dolgoztak ezen, míg kialakult a ma is működő rendszer arculata. Előbb négy helyen működött ez a típusú iskola az országban, később Győrbe koncentrált. Az idén, 2009-ben érettségizett sikeresen az első ilyen évfolyam.

Mivel egész életünket nem saját kedvteléseinknek rendeltük alá, hanem kerestük Isten akaratát, 1998-ban döntöttünk úgy, hogy visszajövünk Magyarországra, támogatni a frissen kialakult iskola helyzetét. A mi gyermekeink magántanulóként, sikeresen haladnak tanulmányaikkal, mert azt valljuk, hogy a legjobb iskola a családban van. Ennek a lehetőségnek hiányában viszont a keresztyén iskolát tartjuk elképzelhetőnek. Feleségem hatalmas ambícióval tanította gyermekeinket, mindannyian három nyelven beszélnek: angolul, németül és magyarul. Állampolgárságunk miatt németül vizsgáztak, pedig Kokebnek is meg kellett tanulnia németül. De azt hiszem mondtam már, hogy csodálom a feleségemet.

A GYŐRI GOSPEL KÓRUS

Összesen hat gyermekünk van. Debora 1991-ben született, amikor zenei ihletést is kaptam: a "CHRISTMAS EVERY DAY" című éneket, amely azóta híressé vált. Izsák a legkisebb, 1996-ban jött a világra. Akkor vett a gyülekezetünk is magára hivatalos egyházi státuszt.

Nálunk minden összefügg a családdal, a család életének alakulásával. Beépülnek a környezetünkbe azok a hatások, melyek minket egyenként érintenek. Ha a Gospel kórus alakulásáról beszélek, akkor is vissza kell térnem a gyökerekhez: mivel felismertem a zene hatalmas szerepét abban, hogy látásunkat továbbadjuk, elhatároztuk, hogy nálunk mindenki zenét fog tanulni. Perspektivikusan láttam, hogy mi is alapíthatnánk akár egy PALMER FAMILY együttest, hogy hatással lehessünk Európára. 1994-ben elküldtem Johnnyt egy keresztyén gyermekszolgálatra, hogy tanuljon meg táncolva énekelni. Lelkesen tért vissza, és utána több helyen szerepelt, ami újra bebizonyította, hogy színpadra van teremtve. Ez után elvártam tőle, hogy ne csak táncoljon, hanem készítsen koreográfiát a gyülekezet fiataljainak, hogy ők is megtanulják. Mire visszajöttünk Magyarországra, már komoly gyakorlata volt a fiatalok körében. Az itthoniakkal a győri Plaza „Ki mit tud” versenyén első helyezést értek el. Egyértelműen a művészi karrier felé segítettük Johnny életpályáját, ezért ment tanulni Ausztriába egy zenét és grafikát oktató stúdióhoz, ahol kiderült, hogy nagyon jó hangja van. Katonasága után újra itt folytatta a munkát, most már, mint munkatárs. Benevezett az osztrák „MEGASZTÁR versenybe, és én akkor döntöttem el azt, hogy ha jól szerepel, akkor indítok egy Gospel kórust. Nos, Ő lett Ausztriában az első színes bőrű férfi, aki bekerülhetett a döntőbe, az újságok is írtak róla. Így, amikor a többi versenyző meghallotta, hogy kórust akarok szervezni, nagy örömmel jelentkezett volna rá, de a producer megtiltotta szereplésüket, sőt Johnnyt is eltiltotta tőlem. Természetesen ennek nem engedtünk.

Annak dacára, hogy Johnny volt a verseny legesélyesebb jelöltje, lejáratták hírnevét azzal, hogy olyan kérdéseket tettek fel neki a „visszafogott” magánéletéről, mely népszerűségének ártott. (Ennek hosszú távú haszna többek között az lett, hogy egy év múlva filmet forgattak róla, melynek címe: Az igazi szeretet vár.)

A tervet kiviteleztem, a győri iskolából szereztem tagokat a kórushoz, és hetente kétszer próbáltunk Bécsben. Johnny szereplésével jelentős utat tett meg a Gospel. Így lett a neve GOSPEL STAR kórus.

2007-ben a bécsi városi TV közvetítette műsorukat a legnagyobb diszkóban.

2008-ban a bécsi Hilton szállodában szerepeltek, ahol részt vett az USA

nagykövetsége.

Ott voltak a bécsi Stephanus dombon, az ökumenikus istentiszteleten, meghívott vendégként.

Szerepeltek a székesegyházban, ahol Johnny volt a meghívott szólóénekes. 2009-ben folyamatosan részt vettek koncerteken, katolikus esküvőkön.

2009 júliusában meghívták a Michael Jackson emlékére rendezett „SAVE THE WORLD AWARDS” című rendezvényre, melyet ötven országban úgy ötszáz millió ember nézett.

Egyik bécsi rádióállomás felkérte a Gospelt, hogy karácsonyi naptárt készítsen, amelyhez csatlakozott a magyar RTL televízió is.

Magyarországon 2008-ban volt első nyilvános szereplése, a régi MÁV Művelődési házban Budapesten, az Alfa alapítvány támogatásával (felekezeti közti alapítvány, melynek célja a kereszténységet úgy jeleníteni meg, hogy a nem keresztények is élvezhessék.)

Most, 2009-ben az RTL, CSILLAG SZÜLETIK című gálaműsorának meghívott vendége. Ez a műsor számít a legnépszerűbbnek a magyar tévénézők körében.

Ha visszapillantok életünkre, belesodálkozok a fejleményekbe: Johnny az édesanyjával részt vesz az osztrák elnök integrációs tevékenységében, azóta ő a legismertebb színes bőrű férfi Ausztriában. Annak ellenére, hogy támadások érték, sikerült megőriznie hitét, keresztény elveit. Hűsége miatt a kórus is mérföldköveket tudhat maga mögött. Mindegyik gyermekünk más, és potenciálisan óriási értékek hordozója. Nekünk kell felfedeznünk bennük az elrejtett kincseket.

ÜZENETEK

Legkedvesebb emlékem, amikor Johnny vezetésével egyszer az egész család nekem énekelt, amint fáradtan lerogytam egy egész éjszakai munka után: „Az én hősöm az apukám” – így szólt a refrén.

Aztán nemrég felhívott telefonon a fiam, és elmondta, hogy élvezi a velem való együttműködést. Mindkét eset könnyesre hatotta szívemet. Azt hiszem, átélem, hogy lehetséges a generációk közötti harmonikus kapcsolat. Isten megadhatja, meg is akarja adni. „Kérjétek és kaptok, hogy örömetök teljes legyen.” Erre van leginkább szüksége ennek a világnak, a mai Magyarországnak.

Ez a „hétköznapi karácsonya,” olyan valóság, mely fölemel és helyreállít.

Ezt próbáljuk pedagógiai elvként beépíteni a FUNDAMENTUM Általános Iskola és Gimnázium légkörébe is, hogy aki erre vágyik, megtalálhassa, mert „aki keres, az talál”.

TARTALOMJEGYZÉK:

1. GYÖKEREK

BEMUTATKOZÁS
ÉLMÉNYEK

2. ÚJ SZELEK

ELSŐ MISSZIÓS UTAM
HÁZASSÁG

3. GYÜMÖLCSÖK

HARCBAN
VISSZATÉRÉS MAGYAR FÖLDRE
A GYŐRI GOSPEL

4. ÜZENETEK